

KMETOVOALEC.

Glasiló ces. kralj. kmetijske družbe vojvodstva kranjskega.

Ureduje Gustav Pirc, tajnik družbe.

Izhaja 1. in 15. vsaki mesec. — Udje e. kr. kmetijske družbe dobivajo list brezplačno, a neudje plačajo s poštnino vred 2 gld. na leto. Naročila naj se pošiljajo e. kr. kmetijski družbi, ali pa dotičnim podružnicam.

Štev. II.

V Ljubljani, I. junija 1886.

Leto III.

Škropilnica za škropljenje trt, napadenih po „Peronospori“.

Začetkom tega leta prijavili smo v tem listu članek gosp. vodje Dolenca na Slapu, v katerem naš velečastiti gospod sotrudnik javlja, da je iznajdeno sredstvo zoper hudo trtno bolezen, to je, glivo, kojoj imenujemo „Peronospora viticola“, ali po domače „strupena rosa“.

G. vodja Dolenc pravi v imenovanem članku: „Sredstvo zoper Peronosporo je hvala Bogu istinito iznajdeno, in vsak slovenski trtorejec previdi naj se do bodoče spomladi gotovo z živim apnom, da si bode zamogel apneno vodo pripravljati, za katero se 2 do 3 kilograme apna v hektolitrú vode ugasi ter raztopi. Trte se bodo najprej koj na spomlad, ko ozele, enkrat dobro požveplale, potem pa od pričetka maja do srede avgusta z apneno vodo 5 do 6krat poškopile. Večkrat, ko bode v tem času deževalo, tem večkrat se bode moralo škropljenje ponoviti. Za škropljenje zadostovala vode kaka navadna metlica, sicer se bode pa do takrat (do meseca maja) gotovo kaka boljša pa vendar učena priprava izumila, kajti kralj. italijansko kmetijsko in trgovsko ministerstvo priredi v ta namen v Coneglianu (pri Benetkah) v mesecu marcu t. l. posebno internacionalno konkurencó takih priprav, spojeno z dotično razstavo“.

No, kakor gosp. vodja Mach poroča v „Tiroler landwirthschaftl. Blätter“, vdeležilo se je te razstave nad 200 razstavljalcev, ki so razstavili nad 500 različnih priprav za škropljenje trt, z apneno vodo. — Po sporočilu omenjenega gospoda imajo skoraj vsi ti aparati to slabo lastnost, da so predragi ali pa imajo še vedno eno ali drugo napako. Najboljša škropilnica se je pa njemu, kakor tudi pre-

sojevalcem zdela škropilnica, ki jo je izumil „Garolla Giuseppe di Limena“ doma blizu mesta Padove na Laškem.

Podoba te škropilnice najdejo častiti naši čitatelji v današnjem listu, kakor tudi zamorejo iz podobe posneti način delovanja te škropilnice. Škropilnica je prav umno sestavljena. Brenta, kojoj je nositi na hrbtu, ima dva dna, od katerih je eden premakljiv. Dno je premikati z vódom. Brenta drži 20 litrov in cela priprava je taka, da je lahko ž njo delovati. Teh škropilnic naročilo se je na razstavi na tisoče komadov in presojevalna komisija obdarovala jo je s zlato kolajno.

Škropilnico je dobiti za 20 lir (okolo 10 gld.) od „Agenzia Enologica Italiana“ v Milanu, katera nam je tudi radovoljno poslala kličej pridjane podobe.

Škorei, ščinkovci in vrabci so velike koristi sadjereji.

Letos so v vipavski dolini marelice, češnje, hruške in razne slive prav dobro odcvetele, obilo ploda nastavile. Ali komaj je drevje dobro odcvetelo, zaslišala se je že posebno okolo Slapa, kjer je sadjereja v največi meri zastopana, splošna pritožba, da gosenice, tako zvane zelene in rujave „mére“ ali kakor se jim pravilnejši véli „pedice“ (geometra dofoliaria) nastavljeno sadje strážansko uničujejo. Na mestih, od vasi bolj oddaljenih, je ta potuhnjena golazen, posebno češnje kar dogolega objedla, tako da ni ne sadu ne listja na njih. Enako učinila je z slivami, marelicami in hruškami je pa listje zeló pustila, ter le sad razgrizila. V bližini vasi se pa le malo, da skoro nič te škode ne opazi. In sleherni, ki se za to neljubo prikazen zanima in jo vsled tega opazuje, je prišel do spoznanja, da je drevje le tako daleč od vasi proč te

golazni prosto, do kjer v vasi naseljeni vrabci, posebno pa škorci segajo. Škorci kar cele cule gosenic „mér“ h krati v kljunih v zvonik znašajo. Isto delajo tudi, pa v manjši meri vrabci, isto delali bi tudi ščinkovci, pa — teh je čuda malo več, tako da ti ni niti dveh rok treba, da vse, kar jih je okolo vasi, lahko na prste pošteješ. Razvidno je iz tega slučaja, kake velike koristi da so sadjereji škorci, vrabci in ščinkovci. Več kakor previdno bi toraj bilo, škorce povsod, kjer so se v poslednjih letih naselili v varstvo vzeti, ter ne dopuščati, da bi pobalini po njih gnjezdih stikali. Isto tako postopalo naj bi se z vrabci. Res, da se utegnejo škorci in vrabci tako pomnožiti, da bodo tudi sadju, posebno češnjam, občutno škodljivi; toda toliko, kolikor oni z obiranjem gosenic sadjereji koristijo, ne bodo nikdar z obiranjem sadja škode delali. Škorci in vrabci so kaj koristni tudi v poletnem času, kedar prično svoje druge mladiče z kobilicami pitati. V zvonikih, v katerih so se škorci v veliki meri naselili, vidi se lahko poleti, kar vse natrošeno s celimi kobilicami, posebno pa kobiličnimi nogami, katere so škorcem pri krmenji svojih mladičev, iz kljunov popadale.

Kar se pa ščinkovcev tiče, naj bi se pa po Vipavi, in povsod, kjer so močno izginili, za to skrbelo, da bi se zopet zaredili. Ščinkovci, kateri se v Vipavi zvalé, ostanejo tudi čez zimo. Pa, koliko jih v zimskem času ne pogine, ker — nimajo kaj jesti. Ajde Vipavci uže več let sem čisto nič ne sejejo, ker pravijo, da jo burja vso otrese. Prosa in konopelj v vipavski dolini tako nikdar sejali niso. In tako pride, da ne ostane ubogim ščinkovcem, kateri v ondi prezimujejo, nič družega, kakor seme muhviča za hrano. Pa še tega presneto malo, kajti marljivi in štedljivi Vipavci ga navadno zeló vsega porijejo ter za krmenje govedí porabijo.

Vsaj največji posestniki vipavske doline naj bi vsako leto po nekoliko ajde vsejali, naj jim je uže pride kaj na kaščo ali pa ne, da bi ščinkovci v zimskem času kaj živeža imeli, in od lakote konca ne jemali. Tako koristne, in s svojim petjem prijetne tičke, kakor so ščinkovci, naj bi človek pač nekoliko v svoje varstvo vzél.

Ker so se pa letos „mére“ v tako veliki množini prikazale, in ker jim je vreme za zapredanje prav ugodno bilo, je več kakor gotovo, da jih bode k letu, to je, 1887. leta še veliko več kakor letos. Poglejmo torej, kaj bi se dalo naravnost proti njim storiti.

Gosenice, katere so letos dorastle, zarile so se okolo débel tistih dreves, po katerih so najnazadnje žrle „v zemljo“. V zemlji se bodo zapupale, in iz pup izlezli bodo zadnje dni oktobra ali pa prve dni novembra tekočega leta metulji. Metulji so umazano belkasti, in letajo, pa prav nerodno, še le pod noč v mraku okoli drevja. Leteti zamorejo pa le samci, ne pa tudi samice, ker te imajo le znamenja kril ali perutnic. Samice lezejo vsled tega po deblih sadnega drevja gor na drevje, kjer jih samci oplodé. Po oploditvi poginejo samci, samice pa zalegajo po drevju, najrajši pod drobnejše veje, raztrešeno svoja jajčka, katera čez zimo nezvalena, na drevju ostanejo. Razne senice, to so tiste prekoristne ptice, katere pozimi kaj marljivo po sadnem drevju letajo, ter po jajčkih tega škodljivca stikajo. Pa kaj pomaga, tudi senic je uže jako malo, ker se jih ob času gnjezdenja po otrocih toliko uniči, na jesen jih pa še odraščeni, brezumneži lové. Sicer jih pa tudi huda zima in „šprenca“ v zimskem času kaj dosti uniči. Pravi dobrotnik sadjereje bi bil pač povsod tisti, kateri bi na jesen več ko le mogoče senic polovil, jih v kako pred mačkom po-

polnoma zavarovano gorko sobico čez zimo shranil, dobro krmil, ter na spomlad zopet izpuštil. Tako prezimljene senice gnjezdile bi vse v obližji zimskega stanovanja, uže celó, ako bi se jim valiluce napravile. Vedeti je pa treba, da po prvi slani vjete senice vse poginejo. Pa vrnimo se zopet k jajčkom „mér“. Na spomlad izlezejo iz na jesen zaleženih jajčkov, gosenice „mére“, katere se potem tako dalje razvijajo, kakor v prošlem letu, toda v veliko večjem številu, kajti ena sama samica prošlega leta zaleže 250 do 400 jajčic.

Ako hočemo torej temu škodljivcu po umetni poti v okom priti, postopajmo tako-lo: Koncem septembra, pričetkom oktobra obkopljimo vsa tista drevesa, na katerih so gosenice žrenje končale, bolj globoko, ko mogoče. Pri tem naj se pa tudi zemlja tako obrača, da pride zgornja plast v globočino, in konečno naj se še prekopana in obrnjena zemlja dobro pohodi, to je, potlači. To delo je zaradi tega koristno, ker pridejo po tem pupe mér tako globoko v zemljo, da se ne morejo vsi iz njih nastali metulji, na dan skobocati. To pa še nikakor ne zadostuje, ker vse eno vendar še prav dosti metuljev na dan pride. Da golazen še bolj ugonobimo, napraviti se morajo dalje okolo debel še tako zvane gosenčne vezi ali gosenčni trakovi. To pa tako-le: Kjer je deblo najbolj gladko, obdaj ga za dobro dlan visokim močnim papirjem, katerega ali z dvema bekama ali pa z dvema špagama trdno k debelu priveži. Ako ni deblo dovolj gladko, namaži pod papirjem še z ilovico, da se navzoče špranje ali poke zaravnajo. Na tako pritrjeni papir namaži pas z kolomazom (šmirom) ali pa kar je še veliko boljši, s tičjim limom, kateremu se mora pa nekoliko prav drobno stolčenega česna primešati, da se v mrazu ne strdi. Tako prirejeni gosenčni traki obvarujejo drevje popolnoma pred merami, kajti kakor je bilo uže rečeno, niso v stanu, metuljev samice na drevje letati, ampak le po debelu gori lezti, no, v tem jim je pa ravno gosenčni trak na poti. S takimi trakovi obrani se tudi lahko drevje, na katero se mislijo gosenice iz sosednih uže obžrtih dreves preseliti. Gosenice spusté se namreč, kader so eno drevo obžrle po lastni preji (nitki) na tla, in hitijo do sosednega drevesa, po kterega debelu hitro na-nj lezejo. Do traka pridejo, naprej pa ne, ker jim to kolomaz ali pa lim ne dopušča.

Pač se pa gosenice „mére“ s kolomazom ali tičjim limom omažejo, kar navadno uže zadostuje, da po tem na tleh poginejo. Vipavci, ne prezrite vsega tukaj priporočena, kajti sicer Vam bode „mére“ ves sadjerejski dohodek uničile.

Nekaj opazek o pridelovanji semena brez umetne oplodi.

(Dalje prihodnjič.)

Zakrivljena zrna ali drugače pohabljená niso za rabo. Zrnova lupina naj je gladka. Kal mora biti dobro zaznačen, globoko ležeč in njegova špica ne sme biti pretanka in ojstra. Barva zrnova v splošnem ni nič kaj merodajna.

Najboljše ječmenovo zrno je veliko, težko, polno, široko in popolnem obokano. Pleve naj so polne brez vsake gube, posebno je to važno na kalilnem koncu. Pleve naj so mehke in tanke ter naj bodo svitle barve. Višnjevkasta zrna niso za rabo.

Najboljšo ovseno zrno je dolgo ter močno obokano, težko in polno; pleve so k večjemu za eno četrtno dalje od zrna. Barva naj bode kolikor le mogoče, določena, to je, beli oves lepo bel, rumeni oves

rumen in črni oves zeló temen, skoraj črn. Svitlo barvani oves ima najfinejši pleve. Oves, ki nima res, je vedno boljši, kakor oni z resami.

Malo je pridelovalcev semena, kateri bi bili v stanu zreči, da vejo namér njih ravnanja pri izberi zrnov. Največkrat prično z izbéro nepravilnih, čudnih zrnov, kateri zbadajo oči pa le neketovalca. Pri reji živine, katera je dosti težja, postopajo strogo pri izberi starišev. Kar je izvanredne živine, odstranijo jo od reje. Drugače je žalibog pri pridelovanju semena, koder ravno tako zahtevamo največje soglasje v vnanjih oblikah. — In vendar beremo tolikokrat po cenikih o čudežni in mumijski pšenici, o trojno cveteči rži itd.! Sicer so pa pridelovalci taci sort še najmanj nevarni prodajalci, ker oni brez vsega razuma tako seme gojijo brez dobička, ker jim je v veselje. — Huj so oni pridelovalci, kateri imajo pri izgoji semena svojo gotovo pa napačno namer, — te smeli bi imenovati pitarje rastlin. Vsi oni, kateri tako delajo, da dobé velikanske rastline, močno vkorjeničene, in to z močnim gnojenjem in pridnim obdelovanjem ter odmerjenjem velikega prostora posamezni rastlini, te le slepijo, a za prakso nič koristnega ne izvrše.

Ako pri izgoji semena ravno tako postopamo, kakor pri živinoreji, gotovo pravo zadenemo. Rastline, katere hočemo izgojiti, morajo biti v stanu take rastline zopet producirati, katere pri danih razmerah dajo največ in najsigurnejšega zrnatega pridelka ter primerno dosto slame. Zato moramo gledati, da nam uže prvotno seme zadostuje, to je, da je seme primerno gnojenji, zemlji in podnebji in te lastnosti ima domače seme. Če tudi domače seme pri nas največkrat ne moremo imenovati žlahno, vendar je med 1000 zrn 20 taci, ki se odlikujejo s posebno dovršeno obliko. Z absolutno gotovostjo je trditi, da je tako domače zrnje navajeno na vse krajevne in podnebne razmere kraja, koder je desetletja rastlo.

Samo ob sebi je razumljivo, če hočemo seme za ene in tiste razmere zboljšati, to je, požlahtniti ne smemo semenu pri izgoji spremeniti te razmere. Brez-pametno bi bilo, na pr. ovseno seme za gorate kraje gojiti v zavarovanih dolinah ali v topli ravnini, ali pa če bi hoteli rž za peščeno zemljo pridelovati na dobri vrtni zemlji. Pravilno moramo zemljo, na kateri smo namenjeni, seme pridelovati, ravno tako izbrati, kakor so naše njive, če so pa njive različne kakovosti, boljše je odmeniti za pridelovanje semena slabo zemljo, katera, se ve da, naj je dobro obdelana in ne upešana. Izbera zemlje, katera ni ne obdelana ne gnojena, ni umestna, kajti zrno mora dobiti vse življenske pogoje v polni meri.

Kje in kako je izbrati njivo za izgojevanje semena?

Legi njive naj bode odprta, oddaljena od povištev in drevja, kolikor mogoče v sredi polja. Rž pridelovati moramo oddaljeno od druge rži, ker je nevarno vprašanje po drugi rži.

Če hočemo poizvedeti, katere lastnosti bi bile najboljše našemu semenu, da jim jih priredimo moramo natanko prevdariti vse razmere in ob enem slabe lastnosti domačega semena. S previdnim ravnanjem smo v stanu vse lastnosti semena primerno predrugačiti.

Rastline izrastle iz velicih zrnov pozneje cveto in zorijo, posebno če je bilo seme zgodaj in redko sejano. Zgodnja in redka setev pospešuje močno razrast ter močno razvijanje listja. Močno gnojenje pospešuje cvetenje, a rastline malo cvetó, tudi je ta nedostatek, da se možki in ženski cvet ne razvijata istočasno. Cvetje

postane tudi bolno, zato so pa bujne rastline mnogokrat nerodovitne. Iz teh vzrokov je neprimerno močno gnojenje slabo. Posebno je opozoriti, da je med močno in bujno rastlino velik razloček. Močna rastlina je krepka, z močno slamo ter ima potrebno veliko stebel. Listje je široko in dolgo, pa ne tolsto.

Obdelovanje semenskega žita naj ne bode nič bolje, kakor je pravilno obdelovanje žita sploh. Njiva, na koji hočemo dobro seme pridelovati, naj bode toliko globoko preorana, kakor vsaka druga dobro orana njiva. Njiva, ki je tako natančno obdelana, kakor kak vrt, res daje lepo seme, ki tudi na navadni njivi še enkrat dá tako ali vsaj še precej enako žito, potem pa postane zopet žito kakor vsako drugo. Na nekaj je pa njivi, katero smo odločili za pridelovanje semena, vendar bolj gledati kot na družih njivah, to je, na pletev. (Konec prihodnjič.)

Kmetijske novice in izkušnje.

Vrtninam najspšešniši in koristniši gnoji.

Sploh vse vrtnine, posebno pa zeljnate rastline, silno mnogo gnojja potrebujejo. Posebno pri nas pa je hlevski gnoj precej drag, ker tu se v primeri z množino zemljišč veliko premalo živine redi. Zato je treba, da si vrtnarji pomagajo z drugimi gnojilnimi tvarinami. Pred vsem je dober kompost neprecenljive vrednosti, ker ni drag. Kompost, kateremu se primeša sekretnice ali gnojnice in raznih vrtnih odpadkov ali gaznih odpadkov, ali gazne vode (pri gaznih tovarnicah), krvi iz mesnic itd. služi vrtnini prav dobro. Tudi pepela, saj, zgnjitihi kosti in posebno rogovja naj se vrtnar poslužuje. Prav koristni so v vrtu tudi tekoči gnoji, torej gnojnica, hlevska scavnica ali umetno pripravljena polivka, ki se napravlja iz vode, v katero se vrže na pr. krvi, nekoliko sekretnice itd., ter taka mešanica ostaja nekoliko časa, da dobro povre. Vrtninam: (zelje, vohrot, zelena, kumare) mora biti obilno pognojeno. Drugikrat se na tako obilno pognojene lehe sadi lahko druga vrtnina, ki ne zahteva obilnega in svežega pognojenja, n. pr. grah, fižol, salata, radič, korenje. Prav umni vrtnarji navadno gnojé s hlevskim gnojem le pred zimo, ko se zemlja prekoplje, ter da po zimi gnoj dobro razpade. Konjski gnoj in ovčjek sta posebno za težko mrzlo bolj vlažno vrtno zemljo dobra, ker sta gorka in grejeta zemljo. Govejek in vodeni svinjšček pa sta bolj za suho zemljo pa lahko zemljo ker sta bolj vlažna in tudi zemljo bolj vlažno ohranita. — Spomladi, posebno po leti se morajo le hitro delajoči torej uže dobro razkrojeni gnoji rabiti. Da mora oni vrtnar, ki se obilno poslužuje le tekočih gnojilnih tvarin, pridno skrbeti za rahljanje zemlje, razumi se, ker vrtna zemlja mora biti globoko rahljana, da se v njej toliko hitreje razvijajo rastlinske korenike.

Varujte mravlje!

Fr. Perchtold, c. k. gozdarski oskrbnik, opozarja na važnost mravelj, ker one so najsilnejše pokončevalke škodljivih mrčesov in njih zalege. Imenovani gozdar priporoča mravlje v miru pustiti ter jim ne jaje pobirati in še celó v tujino pošiljati. Mi se pridružimo temu opominu ter omenimo drug enaki izgled, namreč mantuvanske kmete na Laškem, kateri ob znožje vsakega svojega sadnega drevesa zakopljejo mravljinčni roj, kateremu z najboljšim vspehom prepustijo varstvo drevesa. Mravlje res grejo na sadje, a le na uže poškodovano.

Predenica.

Ta rastlina hrani v sebi mnogo čreslovinske kisline. Novejši čas služi to na Angleškem v pokončevanje predenice: vzamejo 10% zredčeni vitriol železni in ga na vodi brizgajo ali škropijo z bzikanco na predenico ali deteljne grinte, to pa tako dolgo, da so do tal namočene. Po pretečenih nekolikih urah od predenice ni ničesar drugrega videti, kakor očrnela vlakovina. Čreslovinska kislina se je pretvorila vsled zamakanja z vitrijolom v čreslovino-kislo železo; tako je predenica ugonobljena, detelja pa ni trpela nobene škode ter zatem bujніше raste. Ta jednostavni pomoček je vreden, da tudi pri nas z njim poskusimo.

Naznanilo in razglas.

Novo šolsko leto na podkovski šoli ljubljanski se prične 1. dne julija 1886. leta.

S podukom v podkovstvu združen je tudi nauk o ogledovanju živine in mesa. Kdor želi biti sprejet v podkovsko šolo, mora se izkazati:

1. S spričevalom, da se je pri kakem kovaču za kovaškega pomočnika izučil;
2. z domovinskim listom;
3. s spričevalom svojega župnika ali župana, da je poštenega obnašanja, in
4. da zna brati in pisati slovensko.

Revni učenci zamorejo tudi dobiti štipendijo po 60, oziroma 50 forintov.

Prosilci za štipendijo imajo predložiti:

1. ubožni list,
2. spričevalo poštenega obnašanja, in
3. potrdilo, da so uže dve leti za kovaške pomočnike delali. Prošnje z dotičnimi spričevali imajo poslati vsaj do 15. decembra glavnemu odboru c. kr. kmetijske družbe v Ljubljani.

Šola traja do konca decembra 1886. l. Kdor prekušno dobro prestopi, more po postavi od 1873. leta patent podkovskega mojstra dobiti, ker sedaj brez preskušnje nihče ne more postati kovaški mojster. Nauk v tej šoli je brezplačen, vsak učenec ima skrbeti le za to, da si za šolski čas oskrbi živež in stanovanje ter potrebne šolske knjige. Stanovanje dobijo učenci za majhno plačo v šolski hiši.

Učenci naj se oglašé vsaj dva dni pred šolskim začetkom v podkovski šoli na spodnjih Poljanah.

Ker je po slovenskih deželah še zmirom premalo v podkovstvu izučenih kovačev in zdravnikov kopitnih boleznih, pa tudi premalo izurjenih ogledovalcev živine in mesa, toraj naj bi županstva svojo skrb obračala na to, da dobi vsaka občina vsaj enega dobrega kovača in ogledovalca živine in mesa.

V Ljubljani 19. maja 1886.

J. Fr. Seunig,

prvosednika namestnik c. kr. kmetijske družbe kranjske.

Dr. Karol vitez Bleiweis,
časni vodja podkovske šole.

Naznanilo.

Skušnje na tukajšnji podkovski šoli vršile se bodo dné 28. in 30. junija t. l., in sicer: 28. junija skušnja iz podkovstva za kovače, kateri niso obiskali podkovske šole, 30. junija pa za učence podkovske šole iz podkovstva in ogledovanja klavne živine in mesá.

Kovači, kateri se hočejo podvreči tej skušnji, naj se oglašé pri podpisnem vodstvu do 15. dne junija t. l.

Vodstvo podkovske šole v Ljubljani
dné 19. maja 1886.

Dr. Karol vitez Bleiweis.

Razpis petih daril kranjskim konjerejcem.

Podpisani konjerejski odsek c. kr. kmetijske družbe kranjske razpisuje petero daril po 20 gld. kranjskim konjerejcem, kateri napravijo še to spomlad primerno ograjeni prostor za žebeta, ki meri najmanj 500 štirj. metrov.

Ker bivanje žebet čez dan v tacih ogradah stori žebeta manj občutljiva proti vremenskim vplivom, njih zdravje krepča in njih hojo boljša, priporoča podpisani odsek konjerejcem, kateri hočejo izrediti lepe in dobre konje, napravo take ograje. V spodbudo temu razpisuje gori imenovana darila.

Konjerejci, kateri se hočejo potegovati za ta darila, pošljejo naj svoje nekolekovane prošnje zadnji čas do konca junija t. l. podpisanemu odseku. V prošnji je povedati, kedaj je bila ograda dokončana in koliko meri.

Konjerejski odsek c. kr. kmetijske družbe
v Ljubljani 1. aprila 1886.

Dr. Teodor Rudesch,
prvomestnik.

Tržne cene.

V Kranji, 31. maja 1886.

Na današnji trg je došlo 102 glav goveje živine in 29 prešičev.

	gl.	kr.		gl.	kr.
Pšenica, hektol.	7	16	Ajda, hektol.	5	04
Rež, "	5	52	Slama, 100 kil	2	80
Oves "	3	25	Seno, " "	3	10
Turšica "	5	85	Špeh, fr. kila	—	56
Ječmen "	5	20	Živi prešiči, kila	—	—

V Ljubljani, 15. maja 1886.

Povprečna cena.

	Trg		Magaz.			Trg		Magaz.	
	gl.	kr.	gl.	kr.		gl.	kr.	gl.	kr.
Pšenica, hektol.	6	66	7	26	Sur. maslo, kila	—	84	—	—
Rež, "	5	20	6	20	Jajca, jedno	—	3	—	—
Ječmen, "	4	71	4	93	Mleko, liter	—	8	—	—
Oves, "	3	25	3	22	Gov. meso, kila	—	64	—	—
Soršica, "	—	—	6	18	Telečje meso, "	—	68	—	—
Ajda, "	3	90	4	87	Prešič. meso, "	—	54	—	—
Proso, "	4	71	5	—	Koštrun, "	—	34	—	—
Koruza, "	5	04	5	18	Kuretina, jedna	—	42	—	—
Krompir, 100 kil	3	58	—	—	Golobje, jeden	—	17	—	—
Leča, hektoliter	8	—	—	—	Seno, 100 kil	1	60	—	—
Grah, "	8	—	—	—	Slama, " "	1	51	—	—
Fižol, "	8	50	—	—	Drva, trde, sež.	7	60	—	—
Gov. mast, kila	—	94	—	—	" mehke, "	—	520	—	—
Svinska mast, "	—	82	—	—	Vino, rud., 100 l.	—	—	24	—
Špeh, fr. "	—	56	—	—	" belo, "	—	—	20	—
" prek. "	—	72	—	—					